

כשנים קמות ועושות מעשה - בשושלת בית דוד

'הן בעוון חוללתי'... ישי פירש מאשתו שלש שנים, לאחר שלש שנים, היה לו שפחה נאה ונתאוה לה. אמר לה בתי, תתקני עצמך הלילה, כדי שתכנסי איתי בגט שחרור. הלכה השפחה ואמרה לגבירתה, הצילי עצמך, ונפש אדני מן מגיהנום, אמרה לה מה טעם? שחה לה את הכל. אמרה לה בתי, מה אעשה שהיום שלש שנים לא נגע בי? אמרה לה לכי תקני עצמך, ואף אני, וכך עשתה. לערב עמדה השפחה וכבת את הנר, באת לסגור את הדלת, נכנסה הגבירה ויצאת היא, עשתה עמו כל הלילה ונתעברה מדוד, ומתוך אהבתו על אותה שפחה, יצא דוד אדום מבין אחיו, בקשו בניה להורגה ואת בנה דוד כיון שראו שהוא אדום, אמר להם ישי הניחו לו, ויהיה לנו משועבד ורועה, והיה הדבר טמון עד עשרים ושמונה שנים. כיון שאמר לו הקב"ה לשמואל "לך ואשלחך אל ישי בית הלחמי", ואמר לו ישי "עוד שאר הקטן והנה רועה בצאן". כיון שבא התחיל השמן מבצבץ ועולה, אמר לו הקב"ה "קום משחהו כי זה הוא". פינה השמן על ראשו ונקרש כאבנים טובות ומרגליות, וישי ובניו היו עומדים ברתת ואימה. אמרו: לא בא שמואל אלא לבזותינו ולהודיע לישראל שיש לנו בן פסול, ואמו של דוד שמחה מבפנים ועצבה מבחוץ, כיון שנטל כוס ישועות שמחו כולם (ילקוט המכירי תהלים קיה, כח).

ערפלי טוהר כ' – כב'.

ישנן שתי שאיפות אצילות: בירור בירורים, והעלאת עולמות. הראשונה היא מידת כל אדם, ועבודת הצדיקים של הדורות קשורה ברעיון יסודי זה. והשניה היא מידת יחידי עולם, ואבות עולם, שאור רוח אפינו משיח ד' זורח בהם. מחשבתם קשורה ביסוד עבודתה, שהיא מדושנת עונג, היא למעלה מעבודה הראשונה, ואור עולם זורח על ישראל מקדושת העלאת העולמים.

מבררי הבירורים... כללות כולם הוא התוכן של טוהר הכוונה התכליתית של כל פעולה... אבל מעלי העולמים... התכלית נעוצה אצלם בכל תנועה גשמית ורוחנית... עבודת מעלי העולמים היא עבודת משיח, להבאת גאולה לכל. אם היה דבר אחד בכל המציאות יוצא מכלל שאיפת טובם, כבר היו יורדים לכלל מבררי בירורים. דוקא כשחושקים להאיר את נועם הטוב בכל ממש, ולהשביע צחצחות במקור הכל,

ימי עיון בתנ"ך תשע"ח

וסוללים דרכים שזורמים בהם תמיד חיי כל, עבודת עליית העולמים הולכת ומתגברת, כשלהבת העולה מאליה, בלא עמל רוח ונפש, כי אם במנוחה ועונג...

בשביל שנשמתו של משיח היתה מושרשת בקליפת עמון ומואב, הניגוד לאור אלהים שבעממיות וגזעיות. והשורש ההרגשי והפסיכי ביחוד הזה, שייך הוא דוקא בענף הנקבי שבקליפה זו, שהוא היותר עז וקשה מהצד הזכרי שבה, נמתק משום כך הענף כולו ויצא מזוהמתו. ונמצא שדוד עצמו, שעל ידו נתעוררה עוד פעם השאלה של עמוני ולא עמונית, הוא בכח נשמתו. שאורו של משיח התגלה בה כבר בכל צביונו בפנימיותו, גרם להוראה זו של היתר, שיצאה מדרשת עמוני ולא עמונית מואבי ולא מואבית. וזה בא כבר בתכונה של העלאה, כלומר לא רק הניצוץ הפרטי עולה, אלא שבכחו כל העולם עולה, והכל מתמתק.